

Obliden els drets dels treballadors

written by Pau Miserachs | 14 d'agost de 2017

Quan encara no teníem l'Estatut de 1932, el President Macià explicava en una reunió amb parlamentaris catalans, el setembre de 1931, que les desferres monàrquiques que tracten l'obrer com un ésser inferior volien evitar l'aprovació de l'Estatut. Deia Macià que ells veien que si s'aprovés l'Estatut de Catalunya i es governés per si mateixa, perdrien per sempre més el domini sobre la nostra terra. Del desig a la realitat poques passes es van poder donar. I l'Estatut, suspès primer i abolit després per una guerra civil, no va poder desenvolupar la participació anunciada dels obrers en la tasca legislativa i sortir de l'estat d'inferioritat en què es trobava, com denunciava el President Macià. Existien classes pobres i classes riques a la societat catalana, com ara, perquè és evident que un treballador de l'empresa concessionària d'AENA per la seguretat de l'aeroport de Barcelona, EULEN, amb 900 euros mensuals de sou no en té prou per llogar pis, menjar, vestir-se i pagar el transport des de casa a la feina.

L'empresa EULEN, que gaudeix d'un bon tracte i disposa de propietaris que són famílies amb cognoms ben coneguts i administració encara més propera al Partit popular, no diu res quan s'intenta culpabilitzar els treballadors de la vaga que ha posat en relleu el tracte salarial i de descans laboral que reben. Els treballadors enfronten la vaga a l'egoisme de cedir de l'empresariat i l'obligació moral de reconèixer que l'abús laboral es produeix. Es parla als mitjans de perjudicis per distreure la gent de la realitat que viuen els treballadors d'EULEN a l'aeroport d'El Prat, però de la informació que ens arriba no sembla que a les reunions entre AENA, EULEN i COMITÈ DE VAGA es parli de les condicions en què viuen i treballen els empleats. Tampoc transcendeix que molts contractes són

temporals, la qual cosa trenca esperances i possibilitats de planificar futurs familiars. Ni l'Estat, ni l'empresa tenen interès a treure els treballadors d'aquest estat. No es veuen propostes fetes amb generositat, la que mereixen els treballadors per la tasca de garantir la seguretat dels viatgers.

Aquesta herència de l'egoisme empresarial no és pròpia de Catalunya, però sí d'una classe empresarial feta al costat del poder del qual n'és beneficiària. És com el cas de telefònica que fa anys es va esmicolar i va donar lloc a molts trossets de pastís pels guanyadors. Com diu Andreu Mas a El Punt de dissabte 5 d'agost, som davant d'una empresa que viu de les concessions i sous baixos, de treballadors de contractació externa. És una mostra més dels negocis fets gràcies a l'amiguisme i les «bones relacions» de la gent rica amb el poder. Poc importa el caos i els col·lapses que es puguin organitzar amb una vaga com la de l'aeroport de Barcelona. Poc importen als empresaris els perjudicis de la gent perdent vols pels retards per passar la seguretat. La culpa serà sempre dels treballadors que seran atacats per inconscients i extorsionadors. La gent rica propietària d'aquesta mena de negocis obtinguts amb concessions, no és capaç de generar expectatives d'entesa social, perquè no els convé. Volen esclaus.

La conseqüència més clara és que la gestió de l'aeroport de Barcelona no pot quedar en mans del govern central ni d'empreses dirigides amb interessos exclusius de lucre tractant com inferiors els treballadors que demanen ser tractats amb dignitat –sous dignes, treball digne, condicions laborals dignes– sacrificant una part dels guanys pel bé social, perquè els treballadors no hagin d'anar a demanar caritat ni a menjadors socials. Fets com aquest i els que s'anuncien són els que contradueixen els discursos del govern central i fan evident la misèria salarial que volen mantenir. També demostren que la solució harmònica és la de la gestió de

l'aeroport en mans de la Generalitat. Justifica la reclamació d'independència de Catalunya, la que el Rei actual tampoc ens vol reconèixer.